

ЗАМІСТЬ ПРОЛОГУ

– Наш TGV* затримується на три з половиною години у зв'язку з інцидентом із людиною на виїзді з Діжонського вокзалу. Перепрошуємо за завдані незручності.

– Ну а що, – каже хтось із пасажирів позаду. – Вони ж не винні, що хтось вирішив покінчити з собою.

Отак ти собі нудишся життям, доживаєш до великоднього понеділка і вирішуєш, що вже, напевно, досить. І смерть твоя, якщо що, нічого не змінить у загальному ході речей, як нічого не змінило і життя. Душа твоя підійметься вгору, точнісінько як і душа якого-небудь голуба, розчавленого неуважним автомобілістом, і так само радітиме, що більше не доведеться порпатися у смітті, ловити на собі згіджені погляди, шукати, на що прожити наступний день.

Для решти усе триватиме так, як і раніше. Ніяких змін, думав ти. А бачиш, чувак, ти помилявся: плин речей змістився аж на три з половиною години! Тому всі 634 пасажирів TGV номер 6206 прибули до Парижа, на Ліонський вокзал, із суттєвим запізненням. Їм, щоправда, роздали червоні картонні коробочки з соком і печивом на виході, але хіба то зарадило? 156 бізнесменів мусили скасувати ділові зустрічі, у десяти з них зірвалися найважливіші контракти року. 302 пасажирів не встигли на пересадку і проведуть цю ніч у дешевих готелях (семеро з них пересплять із повіями, причому двоє підхоплять венеричні захворювання). Троє чоловіків і одна жінка через це спізнення втратять роботу, бо не зможуть бути в офісі

---

* Train à Grande Vitesse (фр.), Те-Же-Ве – французький швидкісний пасажирський потяг.

о 8.30 ранку наступного дня, а перед тим отримали останнє попередження. 63 немовлят репетуватимуть від знеудження, голоду і від того, що в їхніх мам закінчились підгузки. Одна людина потрапить до лікарні у тяжкому стані, бо на цілий потяг не знайшлося нікого, хто зміг би надати адекватну першу допомогу.

Тож бачиш, мужик, ти таки змінив світ. Хоча ніхто не знає напевно, був ти мужик чи була ти жінка. Просто «*accident humain*», ні більше, ні менше. В тому й уся іронія.

• БОГДАНА •

— Мала, ти ж не подумай нічого такого. — Богданина чашка наповнилась кавою. — Ти лишилася на ніч тільки тому, що я не люблю снідати сам.

Богдана глянула на нього, перевела погляд на вершечок Ейфелевої вежі, який тільки й виднівся з вікна (зате скільки гордості в хлопчика за свій «краєвид»), всміхнулася на всі тридцять два і солодко потягнулася. На обличчі хлопчика, бородатого каталонця років тридцяти шести, що приїхав до Парижа у справах (і залишився на вихідні), застигла суміш подиву й не знати ще яких емоцій. Богдана засміялася. Грудний, оксамитний сміх завершувався дзвінками металевими нотками.

Який завчений текст, дорогенький. Навіть, певно, халат свій щоразу однаково розкриваєш на волохатих грудях. Довго колись тренувався перед дзеркалом. Що таке?.. Не спрацювало? Баба не знітилась від твого дискурсу імені мачо-іберіко?.. Та нічо. Не засмучуйся. Як на такого самозакоханого бицюгана, ти доволі непогано трахався. Хоча, як правило, що більше его, то менший хуй. І все, що з ним пов'язане.

---

* Нещасний випадок (фр.).

Якби Богдана говорила каталонською, вона би сказала все це вголос. А так просто спокійно пила каву й мастила багет помідором. На столі вже був нарізаний хамон і сир манчего. З собою все привіз, чи що? Ну, не пропадати ж харчам, якщо є апетит.

— Дієго... — з повним ротом проказала Богдана іспанською. — Ти не ображайся, але я тебе об'їм. Дуже вже голодна після траху. Так, потрахались справді якісно, дякую.

Чоловік іще більше роззявив рота і сів на стілець. Кухня була світла, але захаращена купою дрібничок, — чи то від сільської родини, чи то з антикварної барахолки. Найімовірніше, це свідчило про часту присутність тут господині дому. Якщо ж ні, то чоловіча сентиментальність і схильність до колекціонування непотребу Богдану точно не збуджувала. Хоча це могла бути квартира, винайнята через Airbnb. Цього вона з вечора не уточнювала. Як і його імені.

— А, ти не Дієго?.. — зморщила носика Богдана. — Алехандро? Альберто? Рікардо?..

Нарешті він засміявся:

— Що в тебе за любов до іспанських імен? Я каталонець.

— А, ну так, — позіхнула Богдана і додала українською: — Люблю я гордих селяків.

— Що? Я не розумію мови, якою ти говориш.

— Та так, нічого. Джорді? Енрік?..

Ранок закінчився прощальним сексом на кухонному столі. Скатертина майже сповзла на підлогу. Спину трохи холодило — купив же хтось цей стіл із керамічною плиткою посередині. Певно, на такий зручно ставити гарячі каструлі, коли годуєш родину з семи дітей. Богдана з цікавістю розглядала лампу, що нависала просто над столом. Чиста така, без павутинок і пилюки. Фанерка легенька, гойдається в такт зі стегнами одноразового мачо.

— Не можеш кінчити?.. — зі щирим співчуттям спитала Богдана перед тим, як вивільнитися з-під нього. — Нічо, то в багатьох мужиків буває зранку.

Чоловік чомусь схопився за скатертину.

– І скільки ж ти їх мала, тих мужиків?..

О, знову образився. Такий зворушливий.

– Жодного, коханий. Ти в мене перший і назавжди! – реготнула Богдана, перед тим як зовсім голою легенько пострибати через всю квартиру до ванної. Біля дверей на секунду зупинилася і підняла з підлоги його джинси. В кишені намацала зняті вчора в банкоматі 300 євро. Не фонтан, звісно, але хоч щось. І то дивно, що в європейця є стільки кешу. Там-таки на підлозі валялися скинуті вчора Богданині короткі шорти. Теж із кишенями. Богдана захпала банкноти в шорти і дбайливо повісила одяжину на гачок. Треба буде заскочити в «Uniqlo» на Опері. Може, ще не розібрали ті тренчі Andersen – копійки ж коштує, 159 євро. Світло-коричневий, нічогенький. Хоч і не Bugberry, звісно, зате без ідіотських плечиків.

Богдана показала зуби власному відображенню в дзеркалі. Все ОК із зубами. Як і з грудьми, плечима, рельєфом живота й епільованою зоною бікіні. 300 євро, що за мізер. Минулого тижня було дві тисячі. Всі заощадження 17-річного пущівірінка, сина власника кафе, де Богдана працювала кілька тижнів. Бідолашний так хотів втратити цноту, що готовий був і нирку продати. Богдану мало цікавило, назбирав підліток ці гроші сам чи «позичив» у тата в касі, але про всяк випадок вона звільнилася з роботи до того, як комусь спало б на думку звинуватити її в крадіжці.

Баночки на полицках кричали щось про аюрведу і стовідсоткову натуральність. Гелі й скраби пахли надто солодко. Тут точно жила інша жінка. Доросла й здепресована. Богдана ніколи такою не буде.

У вітальні зазвучала музика. На стінах ванної була така сама керамічна плитка, що й на столі у кухні, явно заяскрава для Парижа.

– *Visca Catalunya!*^{*} – крикнула Богдана і ввімкнула душ.

---

^{*} Хай живе Каталонія! (кат.)